

שירה יכולה

"מה טעם לדבר על השמוש / שבשירה? שירה / היא מה שמשתמש בנני".

גיורא לשם המנוח, שכמה מדפי הגליון הנוכחי הוקדשו לו, תרגם מאנגלית את שירו של היידן קרות. קרות' עוסק כאן בתסכול ידוע מראש, בסוגיה שכל כותב שירה נדרש אליה, ומנסה ללכוד את הנקודה החמקמקה, המתעתעת, של הגדרתה.

ועוד, בתשובה על השאלה "במה אתה מעסיק את זקנותך?" - משיב יצחק אוורבך אורפו: "אני מלקט עדשים / מבין המצעים / ששכחו במנוסתן נסיכות מבוהלות" (בספרו האחרון, **נגיעות**).

באופן כלל יותר, תוהה גלעד פדבה - במאמרו הנרחב "שירה היא נערת פושעים במושב האחורי", העוסק במעמדן העגום של התרבות והספרות, ושל השירה על אחת כמה וכמה - מי קורא שירה? האם היא עומדת על אדן החלון, האם היא ממתיק מלאכותי מתוק ומסרטן, או שהיא בוגדת בעצמה, נוטשת וננטשת, כדברי חזי לסקלי, ואולי היא דווקא נערת הפושעים הסקסית, בשיר של רוני סומק. ולמה כדאי ללמוד אותה, ואיך ללמד אותה בקרב המאסף בתרבות הרייטינג שבו היא נתונה? "שירה היא המדע המדויק של הרגש" מצטט פדבה את חוקר הספרות דונלד סטאופר, ופיליפ רוזנאו, משורר ומדען, מבקש להעלות ניחוח מרק עוף מדויק בשירתו (בשיחה עם יואב איתמר).

עמוס לויתן מנסה להבין מדוע נשכחה שירתו של אברהם שלונסקי, וגל אורן מוצא נקודות שיתוף בין שני המשוררים

הכה מרוחקים זה מזה, ביאליק ות"ס אליוט, ששירה גדולה, לטענת שניהם, מחויבת לינוק מקרקע תרבותית שבה צמח המשורר.

וגם, כמובן, מובאת כאן שירה, כמות שהיא. "שירה חייבת לחיות", סיים חזי לסקלי את יצירתו 'שירה'.

אירופה אז והיום

טלי שורצשטיין בסר משוחחת עם עופר אשכנזי על ספרו **הליכה לעבר הלילה**, שעניינו הקולנוע הגרמני לפני עליית הנאצים לשלטון, תקופה שהניבה כמה מהסרטים הבלתי נשכחים בהיסטוריה של הקולנוע, כ"המלאך הכחול" או "מטרופוליס". מירי פז מביאה תרגום קטע של ציסלב מילוש על תדיאוש בורובסקי, מחשובי הסופרים הפולנים, המכונה כאן 'ביתא'. בורובסקי, שהיה אסיר באשוויץ, כתב על הטרנספורט מנקודת ראותם של "שותפים לפשע", תפקיד שסופרים מתביישים בו בדרך כלל, כניסוחו של מילוש.

ברשימתו "אירופה גוססת" כותב יובל גלעד על **המפה והטריטוריה** ספרו האחרון של מישל וולבק. מעניין לבחון נקודות שיתוף גם בין שני כותבי אמת, שיש המאשימים אותם בניהיליזם קיצוני, אז והיום.

גליון 354 של העתון עומד לרדת לדפוס ערב יום השואה, תחילת האביב. בין נקודה מודלקת בזיכרון הקולקטיבי לפריחת האביב האופטימית.

קריאה מהנה.

מיכאל בסר, עמית ישראלי-גלעד

לכבוד אגודת סופרים ואמנים - עתון 77 - ת"ד 51208 ת"א 67137

אבקש מנוי לשנה (10 חוברות)

שם ושם משפחה
 כתובת
 טלפון / e mail

מצורפת המחאה על-סך **280 ש"ח** לשנה, כולל משלוח